

LBRIS

We know
books

STEPHEN KING

RICHARD BACHMAN

FUGARUL

**THE
RUNNING
MAN**

Traducere din limba engleză

MIHAI-DAN PAVELESCU

ARMADA

IBDIS

Imprint coordonat de Marian COMAN

Adaptare copertă: Vasile ADNAN

Prepress: Alexandru CSUKOR

Redactor: Alexandru ENE

Tehnoredactor: Antonela IVAN

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

KING, STEPHEN

Fugarul / Stephen King - Richard Bachman ; trad. din lb. engleză: Mihai-Dan

Pavelescu. - București : Armada, 2025

ISBN 978-606-43-2217-3

I. Pavelescu, Mihai Dan (trad.)

821.111

Stephen King

THE RUNNING MAN

Copyright © 1982 by Richard Bachman

All rights reserved

Cover artwork: © 2025 Paramount Pictures.

All rights reserved

Copyright © Nemira, 2025, pentru prezenta ediție în limba română

ARMADA este un imprint al Grupului editorial **NEMIRA**.

Tiparul a fost executat de tipografia MONITORUL OFICIAL R.A.

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN: 978-606-43-2217-3

...100 ȘI NUMĂRĂTOAREA INVERSĂ

CONTINUĂ...

Femeia privea termometrul, mijind ochii în lumina albă care pătrundea prin fereastră. Dincolo de geam, sub burniță, celelalte blocuri din Co-Op City se înălțau precum foișoarele cenușii ale unui penitenciar. Mai jos, în puțul de aeraj, lenjerie zdrențuită flutura pe frânghiile de rufe. Șobolani și pisici vagaboande cercetau gunoaiile.

Se uită către soțul ei. Stătea la masă, privind inexpresiv Lib-Veul. Făcea asta de câteva săptămâni. Nu era obiceiul lui. Îl detestase dintotdeauna. Bineînțeles, fiecare apartament Dezvoltat avea unul – conform legii –, însă continua să fie legal să-l poți opri. Legii Uzufuctului Coercitiv din 2021 îi lipsiseră șase voturi pentru a obține majoritatea de două treimi necesară. De obicei nu se uitau niciodată la Lib-Ve. Însă, după îmbolnăvirea lui Cathy, el urmărise emisiunile cu premii mari. Asta o făcea pe femeie să simtă o frică nesănătoasă.

Dincolo de exclamațiile obligatorii ale prezentatorului, care citea ultimul buletin de știri, plânsetele răgușite de gripă ale fetiței continuau.

— Cât e? întrebă Richards.

— Nu-i foarte rău.

— Lasă frecțiile!

— Patruzeci.

El trânti ambii pumni pe masă. O farfurie din plastic sări în aer și căzu, zdrăngănind.

— O s-aducem un doctor. Nu te mai consuma atât. Uite...

Femeia începuse să bolborosească disperată pentru a-i atrage atenția; el se întorsese iarăși spre Lib-Ve. Știrile se terminaseră și începuse un joc. Nu era unul dintre cele tari, doar unul ieftin, de peste zi, numit

IBDIS

We know

Roata banilor. Acceptau numai bolnavi cronici de inimă, ficat sau plămâni, aducând uneori și câte un invalid pentru amuzament. Fiecare minut pe care concurentul îl rezista pe roată de alergare (vorbind permanent cu prezentatorul), îi aducea zece dolari. Din două în două minute, prezentatorul punea o Întrebare Suplimentară din domeniul ales de concurent (cel de acum, un tip cu suflu sistolic din Hackensack, era pasionat de istoria Americii), la care putea câștiga cincizeci de dolari. Dacă concurentul, amețit, gâfâind, cu inima bubuindu-i în piept, nu era atent, cincizeci de dolari se scădeau din câștig și roata era accelerată.

— O să ne descurcăm, Ben. Zău! O să vezi. Eu... o să...

— Ce-o să faci?

O privi direct:

— Trotuarul? Gata, Sheila! Trebuie s-o vadă un doctor adevărat. S-a terminat cu moașele cu mâini murdare și duhnind a whiskey. Numai aparatură modernă. O să am eu grija.

Traversă camera, ochii rotindu-se hipnotizați asupra Lib-Veului montat în peretele jupuit de deasupra chiuveței, își luă jacheta ieftină de blugi din cuier și o îmbrăcă cu gesturi repezite.

— Nu! Nu, n-o să... te las. N-o să te...

— De ce nu? În cel mai rău caz, poți căpăta câțiva dolari vechi ca văduvă cu copil. Într-un fel sau altul o s-o poți îngriji.

Ea nu fusese niciodată o femeie cu adevărat frumoasă și în anii de când soțul ei nu mai lucrase, devenise sfrijită, dar în clipa aceea păru frumoasă... cu aer de stăpână.

— N-o să-i iau! Mai bine mă dau pe doi dolari patronului când vine pe-aici! Să iau recompense după bărbatul meu?

Richards se întoarse către ea, posac și încrunțat. Avea în el ceva care-i conferea un aer aparte – o trăsătură invizibilă pe care Rețeaua o calculase nemilos. Era un dinozaur în această epocă. Nu unul mare; totuși, un anacronism, un impediment. Poate un pericol. Norii mari se condensează în jurul particulelor mici. Arată spre dormitor.

— Ce-ai zice s-o vezi în groapa comună a săracilor? Ți-ar plăcea?

Îi lăsă doar argumentul tristeții neajutorate. Chipul femeii se boți; începu să plângă.

— Ben, exact asta vor ei, oameni ca noi, ca tine...

— Poate că n-o să mă ia, spuse el deschizând ușa. Poate că n-am ce caută ei.

— Dacă te duci, or să te omoare. Și eu o să fiu aici și-o să văd. Vrei să văd cum te omoară, cu ea în camera cealaltă?

Lacrimile o făceau incoerentă.

— Vreau să trăiască.

El încercă să închidă ușa, dar Sheila o blocă cu trupul.

— Atunci, sărută-mă înainte de a pleca.

Richards o sărută. În josul coridorului, doamna Jenner deschise ușa și se uită afară. Mirosul de tocană de varză cu carne, ademenitor, înnebunitor, pluti spre ei. Doamna Jenner se descurca bine – îi dădea o mână de ajutor dealerului local de droguri și avea un ochi aproape incredibil pentru purtătorii de carduri false.

— O să iei banii? Întrebă Richards. N-o să faci vreo prostie?

— O să-i iau, șopti ea. Știi doar.

O îmbrățișă stângaci, apoi se răsuci rapid, fără grație, și dispăru pe scara abruptă, slab luminată.

Sheila rămase în prag, zguduită de suspine tăcute, până auzi ușa trântindu-se cu patru etaje mai jos, și atunci ridică șorțul la ochi. Continua să țină în mână termometrul cu care luase temperatura fetiței.

Doamna Jenner se apropie neauzită și o trase de șorț.

— Scumpo, îi șopti, îți pot face rost de niște penicilină când capeți banii... de pe piața neagră... ieftină, pentru tine... de calitate...

— Cară-te! îi zberă.

Femeia tresări și buza superioară i se ridică instinctiv, dezgolind cioturile înnegrite ale dinților.

— Voiam să te ajut, murmură ea și se grăbi înapoi în odaia ei.

Abia atenuate de plastelele subțire, gemetele lui Cathy continuau. Lib-Veul doamnei Jenner răcni și hohoti. Concurentul de la *Roata banilor* tocmai ratase o Întrebare Suplimentară și simultan avusese un atac de inimă. Era evacuat pe o targă, în vreme ce spectatorii aplaudau.

Cu buza de sus ridicându-se și coborând monoton, doamna Jenner scrisese numele Sheilei Richards în carnețelul ei.

— Vedem noi, mormăi ea. Vedem noi, doamnă Cu-Nasu-Pe-Sus.

Închise carnețelul cu un pocnet nervos și se așeză mai bine pentru a privi următorul joc.

...099 ȘI NUMĂRĂTOAREA INVERSĂ CONTINUĂ...

Când Richards ajunse în stradă, burnița se transformase în ploaie. Pe trotuarul de vizavi, termometrul uriaș de la Pipe pentru Lume și Halucinogene-Glume arăta unsprezece grade (*Temperatura Potrivită S-Aprinzi înc-o Pipă – Sus Până-n al Nouălea Cer!*). Asta însemna că în apartamentul lor erau, probabil, cincisprezece grade. Și Cathy avea gripă.

Un șobolan tropăi leneș, dezgustător, peste asfaltul crăpat și jupuit al străzii. Vizavi, scheletul ruginit al unui Humber 2013 vechi stătea direct pe osii. Fusese complet vandalizat, îi furaseră până și rulmenții de la roți și suporturile motorului, dar polițiștii nu-l ridicaseră. Oricum polițiștii se aventurau rareori în sudul Canalului. Co-Op City se găsea într-o vizuină de șoareci radială, alcătuită din parcări, magazine părăsite, Centre Urbane și terenuri de joacă asfaltate. Aici legea o făceau bandele motoristilor, iar toate știrile despre activa Poliție de Cartier din South City nu erau decât o grămadă de rahat. Străzile erau spectrale și tăcute. Dacă mergeai undeva, luai pneumobuzul sau purtai la tine un spray paralizant.

Richards mergea repede, fără să privească în jur, fără să gândească. Aerul era sulfuros și dens. Patru motoare urlară pe lângă el și cineva azvârli o bucată neregulată de pavaj. Richards se feri cu ușurință. Două pneumobuze îl depășiră, zguduindu-l în siajul de aer, însă nu le făcu semn să oprească. Ajutorul săptămânal de șomaj, în valoare de douăzeci de dolari vechi, fusese cheltuit. Nu mai avea bani de bilet. Bănuia că bandele îi adulmecaseră sărăcia. Nu-l atacaseră.

Blocuri, Dezvoltări, garduri din plasă metalică, parcări pustii, cu excepția mașinilor abandonate și vandalizate, și obscenități mângălite cu creta pe trotuare, care se topeau acum sub ploaie. Ferestre sparte, șobolani, saci cu gunoi uzi, revărsați în rigole și pe caldarâm. Graffiti cu litere strâmbe pe zidurile cenușii, măcinate: GAGICO, NU LĂSA SOARELE S-APUNĂ PESTE TINE; ȘI-ĂI DE-ACASĂ PIPEAZĂ; PE MĂ-TA O MĂNÂNCĂ UNDEVA; BELEȘTE-O; TOMMY-I ȚAPĂN; HITLER A FOST COOL; MARY; SID; RADEȚI-I PE JIDANI. Lămpi vechi, cu sodiu, montate în anii '70, sparte de pietroaie. Aici nimeni n-avea să le înlocuiască; tehniile lucrau numai pe neodolari creditabili. Tehniile stăteau în centru, păpușel. În centru e cool. Totul era tăcut, cu excepția vâjăiturilor de la pneumobuze, care creșteau și apoi se pierdeau în depărtare, și ecurilor pașilor lui Richards. Câmpul de luptă învia numai noaptea. Ziua era o liniște pustie și sură, neanimată de nicio mișcare – doar pisici, șobolani și viermi albi și grași, scormonind prin gunoaie. Niciun alt miros, doar duhoarea putreziciunii bravului an 2025. Cablurile Lib-Veului erau îngropate în siguranță sub străzi și nimeni, poate doar vreun idiot sau vreun revoluționar, n-ar fi dorit să le distrugă. Lib-Veul era substanța visurilor, pâinea vieții. Scagul era douăzeci de dolari vechi punga, Frisco Push ajungea la douăzeci de priza, dar Lib-Veul te droga gratis. Ceva mai departe, de cealaltă parte a Canalului, mașina de visuri funcționa douăzeci și patru de ore pe zi... însă mergea pe neodolari, pe care-i aveau doar salariații. În sudul Canalului, în Co-Op City, trăiau patru milioane de oameni, aproape toți șomeri.

Richards merse cinci kilometri și ocazionalele magazine de băuturi și țigări, la început protejate cu grilaje grele, se înmulțiră. Apoi X-Casele (*124 de Perversiuni – Le Puteți Număra: 24!*), Amanetele, Antrepozitele de Sânge... Șmecheri pe motoare la fiecare colț, rigolele îngropate sub mormane de mucuri... Barosanii cu Tipe Fumează Pipe.

Acum putea zări zgărie-norii, ridicându-se imaculați și uriași. Cel mai înalt era Clădirea Jocurilor Rețelei, cu o sută de etaje, ultimele cincizeci pierdute în nori și smog. Richards își fixă ochii asupra ei și străbătu încă doi kilometri. Apăruseră cinematografele de lux și magazinele de pipe fără grilaje (dar Porcii-de-Nchiriat stăteau afară, cu bas-toane electrice atârinate la centurile Sam Browne). Câte un polițai

municipal la fiecare colț. Parcul cu Fântâni al Poporului: șaptezeci și cinci de cenți intrarea. Mame bine îmbrăcate își supravegheau copiii care se hârjoneau pe astroturful dinapoia gardurilor din plasă metalică. Câte un polițai de fiecare parte a porții. Fântâna se vedea micuță și jalnică.

Richards traversă Canalul.

Cu cât se apropia de Clădirea Jocurilor, aceasta creștea tot mai mult, tot mai nevărosimilă cu etajele impersonale de geamuri și ornamentele din piatră lustruită. Polițiști îl priveau atent, gata să-l alunge sau să-l aresteze dacă încerca să comită vreo infracțiune. Aici, în centru, un bărbat cu pantaloni gri mototoliți, tunsoare-castron ieftină și ochi afundați în cap putea avea o singură destinație. Destinația aceea erau Jocurile.

Probele de preselecție începură exact la ora 12:00 și, când se așeză înapoia ultimei persoane de la coadă, Ben Richards se afla aproape în umbra Clădirii Jocurilor. Însă clădirea în sine era la aproape doi kilometri depărtare, după alte nouă intersecții. În față, coada se întindea ca un șarpe nesfârșit. În scurt timp, alții se așezară înapoia lui. Polițiștii îi priveau și-și țineau mâinile fie pe paturile armelor, fie pe bastoanele electrice. Zâmbeau disprețuitor, anonim.

— Ăla nu ți se pare cretin, Frank? Mie așa mi se pare.

— Gagi' ăla de-acolo m-a-ntrebat dacă nu-i vr'o toaletă pe-aici. Ce-o fi-n capu' lui?

— Nenorociții dracu n-au...

— Ar omori-o și pe mă-sa pentr-un...

— Pute, de parcă nu s-a spălat de...

— Am zis mereu că jocurile astea cu ciudați sunt cele mai...

Cu capetele plecate pentru a se feri de ploaie, oamenii se foiau de pe un picior pe celălalt și, după un timp, coada începu să avanseze.

...098 ȘI NUMĂRĂTOAREA INVERSĂ

CONTINUĂ...

Trecuse de ora 16:00 când Ben Richards ajunse la recepție și fu expediat la Biroul 9 (literele Q-R). Femeia dinapoia tastaturii părea obosită, crudă și indiferentă. Îl privea fără să-l vadă.

— Numele și prenumele?

— Richards Benjamin Stuart.

Degetele ei alergară pe taste. *Clic-clic-clic.*

— Vârsta, înălțimea, greutatea?

— Douăzeci și opt de ani, un metru optzeci și opt, optzeci și trei de kilograme.

Clic-clic-clic.

— Coeficientul de inteligență, testat Wechsler, dacă-l cunoști, și vârsta la care a avut loc testarea?

— O sută douăzeci și șase. La paisprezece ani.

Clic-clic-clic.

Holul uriaș era o criptă de sunete reverberate și suprapuse. Întrebări și răspunsuri. Oameni conduși afară, plângând. Oameni azvârliți afară. Voci răgușite protestând. Un țipăt sau două. Întrebări. Mereu întrebări.

— Ultima școală frecventată?

— Meserii Manuale.

— Absolvită?

— Nu.

— Câți ani ai urmat-o și la ce vârstă ai abandonat-o?

— Doi ani. La șaisprezece ani.

— Motivele abandonului?

— M-am însurat.

LIBRIS

We know
books

Clic-clic-clic.

— Numele și vârsta soției, dacă există.

— Sheila Catherine Richards, douăzeci și șase de ani.

— Numele și vârstele copiilor, dacă există.

— Catherine Sarah Richards, optsprezece luni.

Clic-clic-clic.

— Ultima întrebare, domnule. Nu-ncerca să minți, fiindcă te descoperă la vizita medicală și te elimină atunci. Ai consumat vreodată heroină sau halucinogenul amfetamină sintetică numit „San Francisco Push“?

— Nu.

Clic.

Un card de plastic țâșni afară și femeia i-l întinse.

— Să nu-l pierzi, voinicule. Dacă-l pierzi, trebuie s-o iei de la capăt, săptămâna viitoare.

Îl privea acum, văzându-i chipul, ochii furioși, trupul înalt și slăbănog. Nu arăta rău. Cel puțin, nu era prost. Răspunsese prompt.

Brusc, femeia îi luă înapoi cardul și-i perforă colțul din dreapta sus.

— Pentru ce-a fost asta?

— Nu contează. O să-ți zică cineva, mai târziu. Poate...

Arată peste umărul lui către un coridor lung ce ducea la mai multe lifturi. Zeci de oameni care terminaseră la alte birouri erau oprți, își arătau cardurile și treceau mai departe. În timp ce Richards privea, un narcoman de Push, tremurând și pământiu la față, fu oprit de un polițai și trimis spre ușă. Individul începu să plângă, dar ieși.

— I-o lume dură, voinicule, rosti fără pic de simpatie femeia dinapoi tastaturii. Dă-i drumul!

Richards îi dădu drumul. În spatele lui, reîncepuse deja litania.

...097 ȘI NUMĂRĂTOAREA INVERSĂ

CONTINUĂ...

La capătul coridorului, o palmă grea și bătătorită îl pocni pe umăr.
— Cardul, prietene!
Richards îl arătă. Polițaiul se destinse și chipul lui asiatic trădă dezamăgire.

— Îți place să-i întorci din drum, așa-i? întrebă Richards. Ai și tu o răspundere, nu?

— Vrei să zbori d-aici, vierme?

Richards trecu pe lângă el și polițaiul nu schiță nicio mișcare.

Se opri la jumătatea drumului spre lifturi și privi înapoi.

— Polițaiule!

Asiaticul îl privi feroce.

— Ai familie? Săptămâna viitoare s-ar putea să fie rândul tău.

— Mișcă! răcni polițaiul.

Zâmbind, Richards porni mai departe.

La ascensoare așteptau alți douăzeci de candidați. Richards îi arătă cardul unui polițai, care îl scrută atent.

— Ești dur, fiule?

— La fel de dur cum vorbești tu, spuse Richards și surâse.

Polițaiul îi restitui cardul.

— Las c-o să te-nmoaie acuș! Cât de șmecher poți să fii cu niște găuri în cap, fiule?

— Șmecher ca tine fără pistol și cu pantalonii-n vine, răspunse Richards continuând să zâmbească. Vrei să-ncerci?

Pentru o clipă, crezu că polițaiul avea să sară la el.

— O să te-aranjeze ei! rosti în cele din urmă. O să pleci de-aici în genunchi!

Se întoarse după aceea către trei nou-veniți, cerându-le cardurile.

Bărbatul din fața lui Richards se răsuci spre el. Avea o față nervoasă, nefericită, păr cârlionțat și fruntea înaltă, cu început de chelie.

— Auzi, io zic că n-ar treb'i să-i șucărești. Se vorbește-ntre ei.

— Chiar așa? întrebă Richards, privind-l blajin.

Bărbatul îi întoarse spatele.

Ușile liftului se deschisera brusc. Lângă panoul de comandă securizat stătea un polițai negru, cu un pântec uriaș. În partea din spate a liftului, într-o cușcă de sticlă incasabilă de mărimea unei cabine telefonice, alt polițai citea o revistă *Perverto 3D*, așezat pe un taburet. Între genunchi ținea o carabină cu țeava retezată. Cartușele erau înșiruite la îndemână.

— Avansați până-n fund! strigă polițaiul gras cu o importanță plictisită. Avansați până-n fund! Avansați până-n fund!

Se îngheșuiră atât de mult, încât era imposibil să inspire adânc. Un zid de carne tristă îl înconjură pe Richards. Urcară la etajul întâi. Ușile se deschisera și Richards, care era cu un cap mai înalt decât toți cei din lift, zări o sală de așteptare imensă, cu multe scaune, dominată de un Lib-Ve uriaș. Într-un colț exista un automat pentru țigări.

— Afară! Afară! Arătați cardu-n stânga!

Ieșiră, ridicând cardurile spre obiectivul impersonal al unei camere de supraveghere. Trei polițiști stăteau în apropiere. Dintr-un motiv necunoscut, o sonerie se declanșă la prezentarea mai multor carduri și posesorii lor fură smulși din rând și îndepărtați.

Richards își arătă cardul și i se făcu semn să treacă. Merse la automatul pentru țigări, luă un pachet de Blams și se așeză cât mai departe de Lib-Ve. Aprinse o țigară și expiră fumul, tușind. Nu mai fumase de aproape șase luni.

...096 ȘI NUMĂRĂTOAREA INVERSĂ

CONTINUĂ...

Aproape imediat chemară litera „A” la vizita medicală și douăzeci de bărbați se ridicară și ieșiră prin ușa dinapoia Lib-Veului. Indicatorul mare de deasupra ușii anunța „PE AICI”. Dedesubt, o săgeată indica direcția. Numărul mare de analfabeți din rândul candidaților la Jocuri era bine știut.

Cam la fiecare sfert de oră se anunța altă literă. Ben Richards venise pe la ora 17:00 și de aceea apreciasse că nu avea să fie chemat înainte de 20:45. Îi părea rău că nu-și adusese o carte, dar bănuia că era, probabil, mai bine așa. Cărțile erau privite, în cel mai bun caz, cu suspiciune, mai ales când se aflau în mâinile cuiva din sudul Canalului. Revistele *Perverto* erau mai sigure.

Urmări știrile de la ora 18:00 fără prea mare interes (luptele din Ecuador se întetiseră, în India izbucniseră noi răscoale canibale, Tigrii Detroit bătuseră Panterele Harding cu 6-2 în meciul de după-amiază), iar la 18:30, când începu primul joc pe bani grei al serii, se apropie de fereastră și privi afară. Acum, după ce luase decizia, Jocurile îl plictiseau din nou. Cei mai mulți dintre ocupanții sălii de așteptare priveau, însă, *Pistoale și parale* cu o fascinație oribilă. Săptămâna următoare era posibil ca ei înșiși să fie acolo.

În exterior, lumina zilei săngera încet spre amurg. Elicopterele se deplasau rapid prin inelele energetice de deasupra ferestrei și proiectoarele lor puternice sfredeleau văzduhul cenușiu. Pe trotuarele de dedesubt, mulțimi de bărbați și femei (în majoritate, desigur, tehni sau funcționari ai Rețelei) își începeau hoinăreala de seară în căutarea distracțiilor. Pe colțul de vizavi, un Proxenet Autorizat își făcea reclamă.

Pe lângă el trecu un bărbat cu câte o păpușă brunetă de fiecare braț; cei trei râdeau bine dispuși.

Brusc, Richards simți un val teribil de dor pentru Sheila și Cathy și-și dori să le poată telefona. Nu credea că avea voie. Bineînțeles, putea să abandoneze oricând; câțiva o făcuseră deja. Traversaseră sala zâmbind straniu, în gol, și ieșiseră pe ușa cu inscripția „SPRE STRADĂ“. Să se întoarcă în apartament, când fetița lui se topea de febră în cealaltă odaie? Nu. Nu putea. Nu putea!

Mai rămase o vreme înaintea geamului, apoi reveni la locul lui și se așeză. Începea noul joc, *Sapă-ți mormântul*.

Individul de lângă el își flexa nervos brațul.

— I-adevărat că la vizita medicală resping o treime?

— Nu știu, răspunse Richards.

— Iisuse, făcu bărbatul, eu am bronșită. Poate că la *Roata banilor*...

Richards nu știu ce să spună. Respirația celui alt semăna cu zgomotul produs de un camion îndepărtat care încerca să suie o pantă abruptă.

— Am familie... șopti disperat individul.

Richards fixă cu privirea Lib-Veul, prefăcându-se interesat.

Bărbatul rămase tăcut multă vreme. Când jocul se termină, la 19:30, Richards îl auzi întrebându-și vecinul din partea cealaltă despre vizita medicală.

De-acum, afară era întuneric deplin. Richards se întrebă dacă mai ploua. Părea că va urma o seară foarte lungă.

...095 ȘI NUMĂRĂTOAREA INVERSĂ

CONTINUĂ...

Când litera „R“ trecu prin ușa de sub săgeata roșie și pătrunse în sala pentru vizita medicală, abia trecuse de ora 21:30. Mare parte din agitația inițială dispăruse și bărbații fie urmăreau Lib-Veul cu sufletul la gură, fără spaima de la început, fie moțâiau. Numele celui cu răsuflarea zgomotoasă avea inițiala „L“ și, în mod firesc, intrase la vizita medicală cu mai bine de o oră în urmă. Richards se întrebă într-o doară dacă fusese respins.

Sala în care intră era lungă, cu pardoseală de gresie și placată cu faianță, iluminată de tuburi fluorescente. Semăna cu o linie de montaj, cu medici plictisiți, plasați la posturi de lucru.

„Ar veni vreunul dintre voi să-mi consulte fetița?“ se întrebă Richards cu amărăciune.

Candidații își prezentară cardurile în fața altei camere de supraveghere, încastrată în perete, și fură trimiși lângă un șir de cuiere. Un medic cu halat alb și lung se apropie de ei, ținând un clipboard sub braț.

— Vă dezbrăcați, rosti el, și vă puneți hainele în cuier. Rețineți numărul cuierului pe care ați pus hainele și comunicați-l санитарului din capăt. Nu vă faceți griji pentru eventualele valori. Aici nimeni n-are nevoie de ele.

„Valori! Asta a fost bună“, își spuse Richards, descheindu-și cămașa. Avea un portofel gol, cu câteva poze ale lui Cathy și Sheila, o chitanță pentru un flec pe care-l schimbuse la cizmarul local cu șase luni în urmă, un portchei cu o singură cheie - cea de la ușa apartamentului -, o șosetă de copil despre care nu mai știa cum ajunsese acolo și pachetul de țigări Blams luat din automat.